

Татяна Макарова

**БЪЛГАРСКИ ЕЗИК.
ДАРЪТ
НА СЛЪНЦЕТО**

Българские народные сказки
с переводом, заданиями, словарем

Татяна Макарова

**Български език. Дарът
на слънцето. Болгарские
народные сказки с переводом,
заданиями, словарем**

«Издательские решения»

Макарова Т.

Български език. Дарът на слънцето. Болгарские народные сказки с переводом, заданиями, словарем / Т. Макарова — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-839077-7

Учебное пособие «Български език. Дарът от слънцето» является продолжением учебника для начинающих «Български език. Първи стъпки». Изучающим болгарский язык представляется возможность отправиться в «свободное плавание» по страницам фольклорных произведений. Без теории и объяснения грамматики. Тексты даны с переводом, словарем, задания — с ответами для самопроверки.

ISBN 978-5-44-839077-7

© Макарова Т.
© Издательские решения

Содержание

От автора	6
Бърза печалба, бърза загуба – Быстрая прибыль, быстрая потеря	7
Преразказ на приказката на руски език	8
Гатанки за плодове и зеленчуци	9
Отговори	10
Речи чекръче – Говори, веретено	11
Преразказ на приказката на руски език	13
Гатанки за животни	15
Отговори	16
Иванка и Марийка – Иванка и Марийка	17
Конец ознакомительного фрагмента.	19

Български език. Дарът на слънцето

Болгарские народные сказки

с переводом, заданиями, словарем

Татяна Макарова

Коректор Даниел Марков

Коректор Елизавета Макарова

© Татяна Макарова, 2017

ISBN 978-5-4483-9077-7

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

От автора

Учебное пособие «Български език. Дарът от слънцето» является продолжением учебника для начинающих «Български език. Първи стъпки», являясь «мостиком» для перехода на более высокую стадию изучения языка – приобретение практических навыков.

Собирать и публиковать сказки в Болгарии начали в конце XVIII века. С изучением фольклора, литературной обработкой связаны имена Асена Разцветникова, Ран Босилека, Елина Пелина, Георги Раковского и др.

Бесспорно, самобытность Болгарии представлена в болгарских сказках. Основным занятием древних болгар было земледелие, поэтому и в сказках сильны мотивы крестьянской жизни, представлены обряды, связанные с землей и урожаем. С другой стороны – это героические сказки, прославляющие подвиги борцов за свободу. Так, Крали Марко боролся против иноземных поработителей, в сказках этот персонаж – мифологический, наделен рыцарскими чертами характера. В бытовых сказках и сказках о животных почти всегда высмеиваются отрицательные черты характера и социальная несправедливость.

Сказка в переводе способна воспроизвести и жизненные ситуации, и характер героев, однако само понимание национального характера, способа жизни и мышления преподносится только через языковые особенности, в том числе через речевые обороты, структуру слова.

Изучающим болгарский язык представляется возможность отправиться в «свободное плавание» по страницам фольклорных произведений, без теории и объяснения грамматики. Учебник предназначен для тех, кто изучает болгарский язык самостоятельно. Более половины текстов даются с ударениями, задания снабжены ответами. Конечно, на данном этапе изучения языка не все речевые обороты будут понятны, поэтому тексты сказок сопровождаются пересказом на русский язык и толковым словарем. В некоторых статьях толкового словаря объяснение слова дается на болгарском языке, что поможет научиться более свободно «ориентироваться в языке».

Помимо сказок, в пособии представлены загадки на болгарском языке, которые легко запоминаются, что дает возможность более быстрого пополнения словарного запаса.

Одна из сказок в сборнике называется «Дарът на слънцето» – дар солнца. Солнце – символ энергии, самопознания. Слънцето е светлина. Светлината символизира живота, доброто, знанието. То представлява чувство на уникалност и уверенность в себе си. То подбужда ни да изразяваме творческите импулси, характерни за всеки един от нас. Желая Ви да развивате своето творческо начало.

Творческих успехов в продолжении изучения болгарского языка!

Бърза печалба, бърза загуба – Быстрая прибыль, быстрая потеря

Един човек тръгнал на пазар и понесъл кошница яйца да ги продава. На кошницата бил наврял тоягата си и я носел на рамо.

Вървял си човекът и си думал:

– Сега нося триста яйца. Ако ги продам по пара, ще взема триста пари, ако ги продам по две – ще взема шестотин пари. С тези пари ще си купя една свиня, па ще си я храня, тя ще ми опраси дванайсет прасета, все женски. Тия дванайсет прасета ще пораснат и всяко ще ми опраси още по дванайсет и, кога погледнеш, ще се сдобия с голямо стадо свине. Това стадо ще водя на гоене в гората – да ядат, да се охранят хубаво. Па ще ги откарам на пазар, та всичките ще ги продам и ще взема за тях незначайно имане. Ще си купя тогава един бял ат. Ще се обръсна и изгладя, ще се пременя, па като се кача на коня, па като си накривя калпака, чак при царевите двори, като вятър ще изфуча. Па там, заран – вечер ще препускам около царевите порти, та цялото поле атът ще изкопае с нозе, като кога свине го рили. А царевата щерка ще ме съгледа от чардака и ще ме хареса. Е, па щом ме заиска царевата щерка – и аз ще я взема. Тя ще ми роди мъжко детенце и ще го кръстя Богданчо. Кога ида на пазар, ще му купя ябълки. А като дойда дома, ще изтърчи Богданчо да ме посрещне от вратата. А аз ще протегна ръце да го прегърна и ще му река:

– Ела ми, сине Богданчо, ела тате да ти даде ябълчица!

Като издумал това, човекът забравил, та протегнал ръце да покаже как ще прегърне Богданча; и тогава изпуснал тоягата от рамо, и кошницата с яйцата – пляс на земята! Яйцата се изпотрошили, а той простенал:

– Е, отиде ми всичкото богатство!

Като се навел да пробира по-здравите яйца, видял един друг човек, който вървял след него, хванало го срам и попитал:

– Побратиме, отдавна ли вървиш по мене?

– От кога запечели, доде всичко загуби, все по тебе съм – казал човекът.

Отговорете на въпросите:

Какво понесъл един човек на пазара?

Колко яйца носи той в кошницата?

Какво попитал друг човек?

Преразказ на приказката на руски език

Один человек шел на рынок и нес корзину яиц продавать. В корзину просунул палку и нес ее на плече. Шел себе человек и думал:

– Сейчас несу триста яиц. Если их продам по монете, возьму триста монет, если их продам по две – возьму шестьсот монет. На эти деньги куплю свинью, буду ее кормить, она даст мне двенадцать поросят, все свинки. Эти двенадцать поросят вырастут, каждое мне даст еще по двенадцать. Тогда увижу, что получится большое стадо свиней. Это стадо буду водить пастись в лес, чтобы ели, питались хорошо. Потом их отвезу на рынок, всех их продам и получу от них невиданную прибыль. Потом куплю себе белого жеребца. Побреюсь, приведу себя в порядок, вскочу на коня, нахлобучу калпак и – прямо к царскому двору как ветер примчусь. С вечера подъеду к царским воротам, все поле жеребец истопчет копытами, будто свиньи его рыли. А царская дочь увидит меня сверху из дворца, и я ей приглянусь. Потом на ней женюсь. Она мне родит мальчика, и назову его Богданчо. Когда пойду на рынок, куплю ему яблок. А когда вернусь домой, выбежит Богданчо меня встречать у ворот. А я протяну руки, чтобы его обнять и скажу ему:

– Иди ко мне, сынок Богданчо, иди, папа тебе яблочко даст!

Как только подумал об этом, человек забыл, протянул руки и показал, как обнимет Богданчо; и вдруг упустил палку с плеча, и корзина с яйцами – плюх на землю!

– Ох, пропало все мое богатство!

Пока подбирал целые яйца, увидел другого человека, который шел около его, стало ему стыдно, и он спросил:

– Приятель, давно идешь около меня?

– С тех пор, когда ты получил прибыль, да потерял все, иду рядом с тобой, – сказал человек.

Гатанки за плодове и зеленчуци

Червено, мъничко, царя от пътя отбива.

Бял прозорец, без врата, пълна къща с деца.

Златна царица със свилена косица, в шума облечена, от полето довлечена.

Малко зелено, в гората червено.

Отвътре червено, а от вънка зелено.

Те са малки и червени, весели и засмени, по дърветата растат, и после ги ядат.

Рибка зелена, с конец уловена.

По материалам сайта <http://www.az-deteto.bg/>

Отговори

Един човек понесъл кошница яйца да ги продава.

Той носи триста яйца.

«Побратиме, отдавна ли вървиш по мене?»

Гатанки: Ягода. Тиква. Царевича. Черешки. Краставицата. Диня.

Речи чекръче – Говори, веретено

Имало едно време един дядо. Той си имал дъщеря: когато се засмивала, трендафил цъфвал от устата ѝ, а когато заплачела, от очите ѝ маргарит капел. Дядото ги събирал и ходел да ги продава, за да се прехранват.

Прочуло се момичето с хубостта и с дарбите си толкова много, че мълвата стигнала чак до ушите на царя. Той поискал да се ожени за момичето и проводил хора да го вземат и да го доведат при него. Пратениците отишли, взели момичето и го качили в царската колесница.

Сред пратените хора обаче имало една девойка, която искала да се омъжи за царя. Тя много завидяла на хубавото момиче и веднага го намразила до смърт. Вървели, що вървели и на хубавото момиче му се припило вода. Завистливата девойка му рекла: «Ако ми дадеш да ти извадя едното око, ще ти дам вода».

Нямало какво да прави хубавото момиче и се съгласило. Завистницата извадила едното му око, скрила го в малка кутийка и му дала да пие вода.

Вървели, що вървели, стигнали до един кладенец. Хубавото момиче пак било ожадняло и поискало да пие вода. Завистливата девойка пак рекла: „Ако ми позволиш да ти извадя и другото око, ще ти дам вода».

Момичето било много жадно и пак се съгласило. Завистницата извадила и другото му око, скрила го в една кутийка и му дала вода.

Другите жени, царски пратенички, си рекли: «Защо ли му е на царя царица без очи? Как ще се покаже с нея пред хората? Хайде да я захвърлим някъде в гората».

И като стигнали до една голяма коприва покрай сух кладенец, оставили момичето и отминали. Из пътя нагласили завистливата девойка, завели я на царя и му казали, че това е момичето, което щом се засмивало, трендафил цъфвал от устата му, а щом заплачело – маргарит капел от очите му.

Царят се венчал за завистницата. Чакал той тя да се засмее и трендафил да цъфне на устата ѝ или да заплаче – и маргарит да падне от очите ѝ. Ала тя нито се засмивала, нито заплакала, а царят все чакал, чакал.

А сиромашкото момиче било намерено от един старец, който го прибрал в къщата си. Веднъж то се засмяло за нещо и тоз час червен трендафил цъфнал от устата му. Девойката го дала на стареца и рекла: «Дядо, иди продай този трендафил в града и викай: „Трендафил за око, трендафил за око!“ И който ти донесе око, на него да го дадеш».

Старецът взел трендафила и тръгнал да вика из града: «Трендафил за око, трендафил за око!» Всички хора се чудели и никой не купувал трендафила. Щом стигнал до царските палати, старецът пак взел да вика. От прозореца се показала млада жена и попитала: «Какво продаваш, дядо?»

Той ѝ отговорил: «Трендафил за око, дъще!»

А тя му рекла: «Дай го на мене!»

И извадила една малка кутийка, отворила я, дала му окото и взела трендафила.

Старецът занесъл окото на момичето, то го сложило на мястото му и прогледнало. Подир някое време момичето пак се засмяло и от устата му пак цъфнал трендафил. То отново заръчало на стареца да го продаде за другото око.

Той взел трендафила, отишъл в града и отново викнал: «Трендафил за око, трендафил за око!», но никой не купил цветето. Минал той край царските палати и от един прозорец пак се показала млада жена и го попитала: „Какво продаваш, дядо?»

Той ѝ отговорил: „Трендафил за око, дъще!»

А тя рекла: «Дай го на мене!»

И извадила една малка кутийка, отворила я, дала му окото и пак взела трендафила.

Старецът занесъл окото на девойката, тя го сложила на мястото му и съвсем прогледнала.

Затъгувало един ден момичето и заплакало. От очите му закапали зрънца маргарит. То заръчало на стареца да иде в града да ги продаде, за да си купят нещо за вкъщи.

Той взел маргарита, занесъл го в града и пак го продал на царицата. А тя с купените трендафили и маргарит се опитвала да измами царя.

Много пъти старецът ходил в града да продава трендафил и маргарит. Слугите донесли на царя, че жена му купува трендафилите и маргарита на дядото. Царят се усъмнил в нея и решил да разбере всичко.

Поканил девойките от цялото царство – и богати, и бедни – на седанка. Всички отишли, отишло и дядовото момиче. Насядали момите около огъня, започнали да предат и поред да пеят – кой каквато песен знаел, а царят бил там и слушал. Дошъл редът и на дядовото момиче, което седяло настрана със забулено лице и предяло. Момичето рекло: «Аз няма да пея, а ще разкажа една приказка».

И като завъртало чекръчето, почнало: «Речи, чекръче: Имало едно време едно момиче. Когато се засмивало, трендафил цъфвал от устата му, а когато заплачело, маргарит капел от очите му и...»

Така то разказало всичко. Царят изслушал приказката докрай, после повдигнал булото на момичето и бил запленил от хубостта му.

Тогава той наистина се убедил, че е намерил изгубената си невеста, и се оженил за красивата девойка.

А царицата измамница заповядал жестоко да накажат.

Отговорете на въпросите:

Колко дъщери си имал един дядо?.

Каква молвата се стигнала до ушите на царя?

От кой било намерено сиромашкото момиче?

Какво викал из града старецът?

Какво направила завистницата?

Каква приказка изслушал царят?

Какво се случи с измамницата?

Преразказ на приказката на руски език

Жил-был один дед. У него была дочь: когда смеялась, роза расцветала на ее устах, а когда плакала, из глаз жемчуг капал. Дед собирал его и ходил продавать, так им хватало на пропитание. Прославилась девушка своей красотой и даром настолько, что молва дошла до царского двора. Царь захотел жениться на девушке и попросил своих слуг, чтобы они привели ему девушку. Слуги пришли, взяли девушку и посадили в царскую колесницу. Но среди слуг была другая девушка, которая хотела выйти за царя замуж. Она очень завидовала красавице и сразу возненавидела ее до смерти. Ехали, ехали они, и красавице захотелось пить. Завистница сказала ей: «Если мне отдашь один глаз, получишь воду».

Нечего было делать, красавица и согласилась. Завистница взяла ее глаз, спрятала в маленькую коробочку и дала ей пить.

Ехали, ехали, доехали до одного колодца. Красавицу опять мучала жажда и она опять попросила пить. Завистница опять сказала: «Если отдашь мне и второй глаз, я дам тебе воды».

Красавица сильно хотела пить и опять согласилась. Завистница взяла и другой глаз, спрятала его в коробочку и дала воды.

Другие женщины, царские служанки сказали: «Зачем царю царица без глаз? Как он покажется с нею перед народом? Давайте бросим ее где-нибудь в лесу».

И как только добрались до высокой крапивы у высохшего колодца, оставили девушку там. Приехали, сразу с дороги привели завистницу к царю и сказали ему, что это та девушка, которая начинала смеяться – роза расцветала на устах, а если плакала – жемчуг капал из ее глаз.

Царь повенчался с завистницей. Ждал он, когда она засмеется и роза зацветет на ее устах или заплачет – и жемчуг падал бы из ее глаз. Но она ни смеялась, ни плакала, а царь все ждал и ждал.

А несчастную девушку нашел один старец, который возвращался к себе домой. Вдруг она засмеялась от чего-то и вдруг алая роза зацвела на ее устах. Девушка дала розу старицу и сказала: «Дедушка, иди продай эту розу в городе и кричи: „Роза за глаз, роза за глаз!“ И кто тебе принесет глаз, ему и отдай розу».

Старец взял розу и пошел кричать в городе: «Роза за глаз, роза за глаз!» Все люди удивлялись и никто не покупал розу. Как только дошел до царских палат, старец опять стал кричать. Из окна появилась молодая женщина и спросила: «Что продаешь, дедушка?»

Он ответил: «Розу за глаз, дочка!» А она ему говорит: «Дай ее мне!»

И достала маленькую коробочку, открыла ее, дала ему глаз и взяла розу.

Старец принес глаз девушке, она его положила на место и прозрела.

Спустя некоторое время девушка опять засмеялась, и на ее устах опять расцвела роза. Она снова попросила старца продать ее за другой глаз.

Он взял розу, пошел в город с снова крикнул: «Роза за глаз, роза за глаз!», но никто не купил цветок. Прошел у царских палат и из одного окна опять показалась молодая женщина и его спросила: «Что продаешь, дедушка?» Он ей ответил: «Розу за глаз, дочка!»

А она сказала: «Дай ее мне!» И вытащила маленькую коробочку, открыла ее, дала ему глаз и опять взяла розу.

Старец принес глаз девушке, она его положила на место и совсем прозрела.

Загрустила однажды девушка и заплакала. Из ее глаз закапали жемчужины. Она попросила старца пойти в город и продать их, чтобы они купили что-нибудь для дома. Старец взял жемчуг, понес его в город и опять продал его царице. А она купленными розами и жемчугом пыталась обмануть царя.

Много раз старец ходил в город продавать розы и жемчуг. Слуги донесли царю, что его жена покупает розы и жемчуг у старца. Царь усомнился в ней и решил разобраться во всем.

Пригласил девушек из всего царства – и богатых, и бедных. Все пришли, пришла и бабушка девица. Сели девушки у огня, начали прясть и петь – кто какую песню знал, а царь был там и слушал. Подошла очередь и нашей девушки, которая сидела в стороне и прядла. Девушка сказала: «Я не умею петь, я расскажу одну сказку». И когда завертелось веретено, начала: «Говори, веретено. Жила-была одна девушка. Когда она смеялась, роза цвела на ее устах, а когда плакала, жемчуг капал из ее глаз».

Так и рассказала все. Царь дослушал сказку до конца, потом повернулся к девушке и был пленен ее красотой. Тогда он понял, что нашел свою потерянную невесту и женился на красавице. А царицу-изменницу приказал жестоко наказать.

Гатанки за животни

Той е малък и бодлив, пука топката веднага. С малка остричка глава. Има четири крака, а сега познай кой е това.

Той е с червен клюн, с дълги крака. Той търси жаби из кални блатата. Пролет лято той е тук, есен зима отлита на юг.

Тя на ягодка прилича, на черни точки е тя. По тях ти разбираш, на колко години е сега.

Белопера, дълговрата платноходка във реката.

Мъничко момченце, с бодливичко гръбченце. Бодлива му е дрешката, хайде всички бежката.

Хем живее в гората, хем гората му на главата.

Трънче до трънче наредени на едно пънче.

Сиво, свито, с игли покрито.

Птица съм. Имам жълти очички, като звездички.

Източа ли врата си прав, той става стълб за телеграф. Какъв ти стълб за телеграф! Наричам се...

По материалам сайта <http://www.az-deteto.bg/>

Отговори

Той си имал една дъщеря.

Молвата за момичето с хубостта и с дарбите си. Когато тя се засмивала, трендафил цъфвал от устата ѝ, а когато заплачела, от очите ѝ маргарит капел.

Сиромашкото момиче било намерено от един старец.

«Трендафил за око, трендафил за око!»

Тя извадила една малка кутийка, отворила я, дала на стареца окото и взела трендафила.

Царят изслушал приказка за едно момиче. Когато се засмивало, трендафил цъфвал от устата му, а когато заплачело, маргарит капел от очите му.

Царят заповядал жестоко да накажат царицата измамница.

Гатанки: Таралеж. Гъската. Елен. Щъркел. Калинката. Бухал. Жираф.

Иванка и Марийка – Иванка и Марийка

Марийка беше кръгло сираче. Тя слугуваше в една голяма господарска къща. От зори до мрак се трепеше горката Марийка. На обед господарката ѝ даваше да яде сухи корички, а вечер трохички, сметени от трапезата. А господарската дъщеря Иванка се излягаше на пухени възглавници, лежеше до пладне и нищичко не пипаше.

Марийка реши да се махне от господарската къща и да побегне, където ѝ видят очите. Когато настана нощ, тя взе хурката, къделята, вретеното и тихичко се измъкна от господарския дом. Отиде в гората. Дълго вървя между дърветата. Най-сетне се умори много, седна до дънера на един стар дъб, сложи главата си на мекия мъх и заспа дълбоко.

Събуди се късно. Озърна се наоколо, но не видя никъде жива душа. Само гласове на птички се чуваха в шума. Дълго вървя Марийка в непознатата мълчалива гора. Най-подир зърна една дървена къщурка, покрита с мъх.

Приближи се до нея, отвори вратата и влезе. Вътре нямаше никой. Леглото разхвърляно, огънят угаснал. На полицата наредени една до друга седем делви със завързани похлупаци. Нали не беше научена да седи със скръстени ръце, Марийка остави хурката си в къта, запретна ръкави и почна да разтребва. Подреди леглото, премете, накладе огъня, седна и надяна хурката си. Завъртя вретеното. От време на време тя поглеждаше към делвите, но не се реши да ги отвори.

По едно време, пристигна стопанката на къщата – една стара рунтава мецана, и почна да ръмжи сърдито: «Що шеш в моя дом?»

Но като видя как всичко е ошътано, мечката се укроти, приседна до Марийка и започна да я разпитва защо е дошла в гората между дивите зверове.

Марийка ѝ разправи теглото си. Мечката въздъхна и поклати глава.

– Ами туй нещо – попита тя – какво е?

И посочи с лапа къделята.

– Коноп – отвърна Марийка.

– Откъде го вземате?

– Сеем го.

– Как го сеете?

Марийка нагребва шепа пепел от огнището, излезе навън и пръсна пепелта.

– Ей как го сеем! – рече тя.

– Сетне? – попита мечката.

– Сетне го скубем, топим го в реката, мъним го, решим го...

– Как го решите? – прекъсна я мечката.

Марийка протегна ръка и почна лекичко с пръсти да чеше мечката по козината.

Мечката зажумя и сладко задряма. Като се пробуди, тя рече на Марийка:

– Ти си много добро момиче. Аз бих те задържала да ми помагаш в къщната работа, но тука е гора, има много люти зверове. Страх ме е да не ти направят нещо лошо. По-добре е да се върнеш пак при хората. За награда ще ти дам една от моите седем делви. Изберирай!

Марийка посегнала към най-малката, но мечката ѝ даде най-голямата.

– Отвори я! – рече тя, – когато си идеш у дома.

Марийка пое делвата, поклони се на мечката и си тръгна. Когато стигна в село, тя не отиде в господарската къща, а се прибра в полусъборената къща на баща си, където се беше родила. И нали беше страшно огладняла, тя дигна похлупака на делвата и мушна ръката си да гребне мед, но вместо мед извади шепа жълтици. Премаля от радост. Затече се към пазара и си накупи всичко, каквото ѝ трябва. И заживя човешки, като не забравяше сиромасите.

Научи се господарката й за мечата делва, отиде на гости у Марийкини и дълго я разпитва как е спечелила цяла делва с жълтици. Марийка нищо не скри.

– И аз ще проводя моята Иванка да донесе още по-голяма делва – рече господарката, прибра се вкъщи и почна да тъкми дъщеря си. Премени я, даде и хурка с мека като коприна къделя и я заведе в гората.

Тръгна Иванка между дърветата и почна да къльне мечката, че се е пръждосала вдън гора. Като стигна до къшурката с мъховия покрив, ритна вратата и влезе вътре.

– Ох, че на лошо мирише! – рече господарската дъщеря и почна да тършува.

Отвори долапите, пхна се под леглото, разхвърля дрехите, най-сетне зърна делвите, стъпи на едно столче и протегна ръка. Тъкмо вдигна похлупака и някой грозно изрева зад гърба й:

– Стооой! Кой ти позволи да бъркаш в делвата ми?

Иванка изтърва похлупака, обърна се, видя мечката и цяла се разтрепера от страх. Сви се в къта и почна да мига.

Мечката изръмжава, озърна се, огледа разхвърляната къща, но нищо не каза. Разтреби, сложи всяко нещо на мястото му. Накладе огъня, седна край камината и повика Иванка при себе си.

Иванка приближи и надяна хурката си. Мечката втренчи очи в къделята и попита:

– Туй какво е?

– Вълна – отвърна Иванка.

– Откъде я имате?

– Стрижем я – троснато каза Иванка.

– Как я стрижете?

Иванка остави вретеното, откачи мечата ножица от стената, хвана рунтавата опашка на мечката и – цврък! – отрязва половината.

– Ей как я стрижем! – извика тя, но мечката подскочи, грозно изрева от болка, изправи се на задните си крака, хвана с предните си лапи Иванкината коса и почна да я скубе, тъй както Иванка скубеше косата на Марийка.

– Олелеее! – писна Иванка.

– Вън! Вън! Вън! – заблъска я мечката. – Да се махаш от гората ми или ще те разкъсам на парчета!

Иванка изхвъркна навън, но се досети за делвата и се обърна назад.

– Делвата! – викна тя. – Дай ми делвата!

Мечката сне от полицата оная делва, която беше здраво захлупена, и я търкулна към Иванка. Господарската дъщеря я грабяса и хукна към село.

Вкъщи майка й захълца от радост:

– Дай, умно чедо мамино, да видим какво имане носиш!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.